

Nr 136.

Av herr **Gabrielsson**, angående användningen av de från de norrländska länen till älgskadefonden inflytande medlen.

Under hänvisning till bestämmelserna i kungl. förordningen av den 18 juli 1931 angående *älgskadefond* och dess användning får jag anföra följande motiv för en ändring, avseende en rättvisare användning av de älgskademedel, som inflyta till fonden från Norrlandslänet.

Enligt ovannämnda kungl. förordning anges bl. a. att avgifter skola utgå för varje skjuten älg — 15 kr. resp. 25 kr. —, vilka belopp sedan genom länsstyrelsen inbetalas till den för *hela riket gemensamma* älgskadefonden. Till denna har från Västerbottens län levererats:

under år 1931:	för 62 älgar	à 15:—	930:—	
	» 8 »	à 25:—	200:—	1,130:—
under år 1932:	» 43 »	à 15:—	645:—	
	» 2 »	à 25:—	50:—	695:—

eller summa kronor 1.825:—, som sålunda utbetalts från länet för att användas till likviderande av älgskador i södra Sverige.

Då några älgskador å gröda icke förekommit i länet — och å ungskog endast i något undantagsfall — samt då älgstammen efter arealen är synnerligen svag, synes det vid en rikligare tillgång på älg än den nuvarande ändå ingen risk föreligga för sådana framtida skador. Det visar sig nämligen, att älgarnas huvudsakliga vinterbete sker inom rönn- och aspbestånd, vilka sakna ekonomiskt värde, samt att sommarbetet huvudsakligast förlägges till tjärnarnas stränder med ört- och fräkenvegetation.

Utgående från att älgerna är vårt värdefullaste villebråd, synes ett upparbete av älgstammen vara av stor ekonomisk betydelse, varför av älgjakten inflytande medel med större ekonomiskt gagn borde kunna få användas till att åstadkomma en bättre jaktvård med därav följande gynnsammare utveckling av det nu kläna älgbeståndet.

Fälldes årligen blott de älgar, som statistiken utvisar, vore ej mycket att säga om beskattningen av älgstammen. Tyvärr dödas en stor mängd djur under olovlig tid, och den åderlåtning, som älgstammen härigenom åsamkas, kommer blott i ringa mån tillsynes inför domstol, då bevismateriel i jaktmål ofta är svårt att anskaffa. Detta sammanhänger med de stora skogsvidderna, den spridda bosättningen och fåtaliga bevakningen, som i huvudsak utgöres av skogsstatstjänstemän, samt bottnar väl även i ringa förståelse för jaktlagen och dess syftemål på lång sikt — förbättrad villebrådstillgång.

Älgarna störas numera under alla årstider av en mer eller mindre närgående förföljelse, dock mest under den årstid, då djup och svårframkomlig snö

täcker marken, men ävenledes omkring midsommar då kalvarna äro små. Många djur dödas under dessa jakter då älghundarna samtidigt uppövas.

Betraktad mot dessa förhållanden synes den enda framkomliga vägen mot en förbättrad omvårdnad av vår älgstam vara, att länens jaktvårdsföreningar, som äro organiserade sockenvis, få medel till ett fortsatt kraftigare arbete på en förbättrad jaktvård och bevakning å de trakter, där nu påtalade missförhållanden starkast göra sig kännbara.

Det synes mig därför uppenbart, att om de medel, som nu inlevereras till älgskadefonden, fingo disponeras av länens jaktvårdsföreningar för älgstammens vidmakthållande och önskvärda förökning inom Norrlandslänen, fyllde ett rättvisare och ur befolkningens synpunkt nyttigare ändamål än till reglering av älgskador inom sydligare trakter av Sverige, där den stora älgstammen gör skador å grödor, som böra ersättas av medel influtna från denna del av landet.

På grund av vad här anförts får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i kungl. förordningen den 18 juli 1931 angående älgskadefond och dess användning, att medel influtna från Norrlandslänen för därstädes skjutna älgar måtte genom länsstyrelsen utdelas till därvarande jaktvårdsföreningar, att användas till jaktvårdens befrämjande inom respektive län.

Stockholm den 20 januari 1933.

Nils Gabriëlsson.